

Bestemmelser om, at disse Sager skulde henhøre under Indenrigsministeriet, men i Landstinget er Lovforslaget blevet forandret saaledes, at de henlægges under Forsvarsministeriet. Jeg kan ikke se, at det har større Betydning, og det er ogsaa blevet antydet af den højtærede Forsvarsminister, da vi forrige Gang havde Sagen til anden Behandling, at i og for sig var det ikke det, det drejede sig om, hvorvidt den kom til at henhøre under Forsvarsministeriet eller Indenrigsministeriet, medens Ministeren den Gang ivrede stærkt mod de Bestemmelser, der af et Mindretal her i Folketinget søgtes indført i Loven. Jeg mener altsaa ikke, at der paa dette Punkt er sket nogen principiel Forandring, saaledes at jeg af den Grund skulde være Modstander af Lovforslaget, og jeg agter derfor at stemme for det og tilraader andre at stemme for det. Jeg gjorde ved Sagens Behandling sidst her i Folketinget opmærksom paa, hvad man for øvrigt sikkert paa Forhaand kan vide, at jeg naturligvis er Modstander af Militærvæsenet, Modstander af de staaende Hære og som Følge deraf ikke kan være mistænkt for at ville gøre noget som helst, der kunde styrke eller opretholde Militærvæsenet. Men paa den anden Side, sagde jeg og gentager det her, mener jeg ikke, at man ved Beslutninger, selv om de er nok saa kraftige, stærke og velmente, ude fra vil være i Stand til at forhindre en bestaaende Ordning, medmindre man ved et langt, sejt og taalmodigt Arbejde sørger for at faa Flertal i de lovgivende Forsamlinger, som giver Love og forandrer Love, og paa den Maade faar indført de Forandringer, som er nødvendige for at komme af med Militærvæsenet. Dette Standpunkt staar jeg paa fremdeles. Jeg tror ikke, at man er i Stand til, hverken paa det ene eller det andet Omraade, ved spredte Vedtagelser at forandre noget Forhold, og derfor er jeg heller ikke bange for dette Lovforslag. Det tager jo væsentlig Sigte paa de Mennesker, der af Samvittighedsgrunde ikke ønsker at bære Vaaben, men der er som før oplyst ogsaa Mennesker, der af andre Grunde og lige saa vægtige Grunde, mener jeg, ikke ønsker at gøre Militærtjeneste, og man maa jo respektere enhver Grund, naar den er dybtliggende nok. Jeg gaar da ogsaa ud fra, at ogsaa disse Grunde vil blive taget under Overvejelse, naar de paagældende ansøger om Fritagelse for at bære Vaaben. Det maa jo erkendes, at Fristelsen til at søge Fritagelse ikke er overvættets stor, da den Tid,

i hvilken de vedkommende skal tjene under Forsvarsministeriet i civilt Arbejde, er længere, end Militærtjenesten vilde være for de unge Mennesker. Jeg ser derfor heller ikke af den Grund, at der er sket nogen særlig Forandring ved, hvad der er foretaget i Landstinget.

Derimod er der fremkommet et andet Spørgsmaal, som jeg dog ikke mener, vil have noget paa sig, og jeg støtter mig i saa Henseende navnlig til de Bemærkninger, der blev fremsat af den højtærede Forsvarsminister ved anden Behandling af Sagen, da den sidst forelaa her. Fra et Mindretals Side forsøgte man, som jeg før nævnedes, at faa Ændringer ind i Lovforslaget, gaaende ud paa, at de unge Mennesker, der udtages til Soldater, og som ønsker sig fritagne fra almindelig Militærtjeneste, skulde henvises til Arbejde under militære Institutioner. Den højtærede Forsvarsminister gjorde da opmærksom paa, at det kunde aldeles ikke gaa, thi man har paa disse Steder alle de Folk, man skal bruge, og ligefrem at anlægge Loven paa, at man skulde give de paagældende fast Beskæftigelse i et Tidsrum af 20 Maaneder eller mere paa disse Steder, kunde dog ikke lade sig gøre, bortset fra al den Utilfredshed, som en saadan Ordning vilde medføre hos Arbejderne paa disse Steder. Disse Udtalelser fra den højtærede Minister vil jeg gerne stærkt understrege for at borttage enhver Frygt, der kunde være til Stede hos nogen paa disse Steder, for, at denne Lov muligvis skulde kunne komme til at virke saaledes, at det blev en Slags organiseret Skruebrækkeri. Det ligger naturligvis ikke i Loven og kan heller ikke komme til at ligge deri. Der kunde naturligvis tænkes en fanatisk Forsvarsminister, der for at drille vilde prøve noget i den Retning, men jeg tror ikke, det vilde gaa ham vel, om han vilde prøve derpaa. Derfor nærer jeg ikke nogen Frygt for, at noget saadant skulde ske. Ikke blot er jeg overbevist om, at den nuværende højtærede Forsvarsminister selvfølgelig ikke vilde prøve paa noget saadant, men jeg tror heller ikke, nogen fremtidig Forsvarsminister vilde gøre det, og hvis nogen vilde prøve derpaa, vilde det sikkert gaa ham ilde, og han vilde komme til at gøre et Tilbagetog.

I og for sig tror jeg ikke, at Loven vil faa meget vidtrækkende Følger. Jeg tror, at Antallet af dem, der kan tænkes at vælge at gøre Brug af Loven, vil blive ret begrænset; men det faar blive, som